

SØNDAG D. 8. AUGUST 2010

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Johannesevangeliet kap. 3 v. 16

Epistellæsning: 1. Korinter-brev kap 13.

Prædikentekst: Johannesevangeliet kap. 21 v. 15-19

Prædikentema: Gå efter kærligheden. (Temaet fra BaptistKirkens Missionsstævne sommer 2010)

Det er ikke så længe siden – det var lige efter påske – at vi havde fat i denne beretning om Simon Peters sidste møde ansigt til ansigt med den opstandne Jesus.

Jeg vil ikke prædike over den tekst, men blot lade den danne baggrund og klangbund for de tanker, jeg har at dele med jer i dag – tanker, der har spundet sig ud af det tema, vi havde for vort Missionsstævne i Mariager, som sluttede for godt 14 dage siden:

Temaet var ”Gå efter kærligheden”.

Der noget i den formulering, der klunger lidt anderledes, lidt akavet, måske lidt provokerende.

Jeg skal ikke resumere alle de gode tanker, som undervisere og prædikanter delte med os på stævnet – det kan jeg slet ikke holde sammen på. Men ud af det alt sammen, og ud af selve temaet voksede nogle tanker, som jeg gerne vil dele med jer.

Men lad os først lige hurtigt løbe teksten igennem – det er ikke så let at gøre hurtigt, for personligt kan jeg ikke blive færdig med den tekst. Den dukker op i mit sind i alle mulige sammenhænge og kaster hele tiden nyt lys over livet. Men jeg prøver – ganske kort:

Simon Peter – ham med de store ord – havde Skærtorsdag aften svoret Jesus troskab indtil døden, og få timer senere, da Jesus er taget til fange, og rådet søger at få Jesus dømt til døden, da benægter Peter ethvert kendskab til denne Jesus – hele tre gange. Jesus dør på et kors.

Den opstandne Jesus har mødet disciplene inkl. Peter. Han har sagt til dem: ”Ligesom Faderen har udsendt mig, sådan sender jeg også jer.” Han åndede på dem og sagde: ”Modtag Helligånden.” Og så var han væk.

Nu var Peter grundforvirret og fuld af skam. Han vælger den sikre udvej: ”Jeg tager ud at fiske.” Der var han på hjemmebane i det velkendte og trygge. En flok af de andre tager med. Men forvirringen og skammen er fulgt med. Dér møder Jesus igen disciplene. De har ikke fanget noget, men Jesus siger, de skal kaste garnet ud igen – og de får en kæmpefangst.

Så holder han nadver med dem dér på søbredden – ikke med brød og vin, men med brød og fisk. Hele Skærtorsdags aftens drama – og skammen gennemspilles i Simon Peters indre.

Jesus henvender sig direkte til ham. Ikke med bebrejdelse eller fordømmelse. Han siger heller ikke til ham: Simon, du ved, at jeg elsker dig – jeg døde for dig – så lad være med at hænge med hovedet.”

Nej, han favner Simon med sin grænseløse kærlighed ved at spørge: ”Elsker du mig?”

De store ord tør Simon Peter ikke tage i sin mund: ”Du ved, jeg har dig kær.”

Og Jesus spørger igen og igen – én gang for hver gang Peter fornægtede Jesus – og han omformer sit spørgsmål og mødes med ham dér, hvor Simon Peter nu engang befinder sig: ”Simon, har du mig kær?” – ”Herre, du kender alt, og du ved, at jeg har dig kær.”

Det var nok for Jesus. Og uden tilsyneladende at interessere sig for, om Simon Peter nu også har forstået alt det, Jesus har lært ham på vandringerne på Galilæas landeveje – uden at skæve til Simons lederegenskaber (denne evindeligt højtflyvende og dybt faldende, braldrende bangebuks) – uden at spørge efter kvalifikationer uden dette ene: ”Har du mig kær?” – betror Jesus Simon Peter en vældig opgave: ”Vær hyrde for mine får.”

Derfra begynder en ny vej for Peter. Han må gå efter kærligheden.

Og Jesus lader ham forstå, at den vej ikke altid vil være lige let. Han fejler og snubler mange gange, men han bliver en søjle i den tidlige kristne kirke og dens mission, idet han bliver ikke blot leder af apostelgruppen, men senere også biskop i kejserbyen Rom. Her bliver hans en gang så vage og usikre kærlighed til Jesus til troskab indtil døden, sådan som han havde svoret Skærtorsdag aften. Under kejser Neros kristenforfølgelser i år 64 bliver han korsfæstet uden for Rom sammen med mange andre af menigheden dér.

Det er en stærk historie om Guds kærlighed i Jesus Kristus.

Og nu står vi med en overskrift – et tema – nogle ord, som sætter tankerne i sving: ”Gå efter kærligheden.” – Hvad betyder det? Det kan faktisk betyde flere ting.

Hvis vi går ned på torvet og spørger ti tilfældige mennesker dér, hvad det betyder at gå efter noget, så vil de fleste nok svare noget i retning af, at det er at stræbe målrettet efter det, man vil opnå.

Nogle drømmer om rigdom og går efter den – nogle med hårdt karrierarbejde og stræben efter vellønnede stillinger, andre ved at bruge en masse penge på at spille lotto. De går efter millionerne.

Hvis du har en drøm, en vision, noget, du vil opnå – så gå efter det. Sådan er parolen i dag – og så går man efter det og skubber måske andre til side for at opnå det, man går efter.

Kan vi gå efter kærligheden – Guds kærlighed - sådan?

Ja, vi kan rette sind og sans mod Guds kærlighed, grunde over den, åbne vore hjerter og vort liv for den – men kun for at opdage, at vi var mål og genstand for den kærlighed, længe før vi vidste, at vi var elsket. Og vi kan ikke som karrierestræberen gøre os fortjent til noget, når det handler om kærlighed. Sand kærlighed, hvad enten den er fra Gud eller fra mennesker, gives altid ufortjent og uforskyldt.

Simon Peter prøvede nærmest at stikke af fra kærligheden og krybe uden om – den var for overvældende i forhold til den skam, han slæbte rundt på. Men i mødet med Jesus, der spurgte efter Peters kærlighed, opdagede han, at han hele tiden havde været elsket af Jesus, og at han ikke kunne løbe fra den kærlighed. Så det er altså ikke det, det betyder, når vi siger: ”Gå efter kærligheden.”

Hvad betyder det så? Gå efter kærligheden. Der er et eller andet ved det udtryk, der klinger uvant i vores ører – måske lidt provokerende.

Flere af underviserne og forkynderne på Missionsstævnet var inde på, at det slet og ret betyder at følge Jesus – at gå efter Jesus. For Gud er kærlighed, og Jesus er åbenbaringen af Guds kærlighed. At gå efter kærligheden er altså at gå efter Jesus – at følge Jesus.

Det er slet ikke forkert – det er faktisk rigtigt. At gå efter kærligheden er at gå efter Jesus – at følge Jesus. Der er bare det ved det, at med det udtryk – at følge Jesus – er vi kirkefolk i almindelighed og vi frikirkefolk i særdeleshed landet i en sprogbrug, en tankeverden, et miljø, der er blevet lige så hjemmefrem, trygt og sikkert for os, som fiskeriet var for Simon Peter.

På Danske Kirkedage i Viborg i Kristi Himmelfarts ferien kunne man møde en ung mand ved navn Shane Claiborne. Han var vokset op i sådan et kirkemiljø, hvor alting handlede om at følge Jesus. Og der gik han trygt og lunt og sikkert, indtil han en dag blev anfægtet af den tanke: Tænk, hvis Jesus faktisk mente det han sagde!

Prøv lige at vende den tanke en ekstra gang i sindet – tænk hvis Jesus faktisk mente det, han sagde!

Den tanke renser udtrykket ’at følge Jesus’ for den åndelige skysovs, vi ofte fik det fedtet ind i.

Gå efter kærligheden. Gå! var det ikke det Jesus sagde? ”Ligesom Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer!” – ”GÅ ud i al verden og forkynd evangeliet ...”

Gå! Og vores lidt uvante tema ”Gå efter kærligheden” ændrer sig en lillebitte smule – bare et lille forholdsord:

”Gå *i* kærlighed!” – lad dine skridt, din færden være bestemt af kærligheden.

”Gå *med* kærlighed! – den kærlighed, du selv har mødt, tag den med dig og del ud af den.

Så er vi stadig i den velkendte og relativt trygge terminologi, for hvor ofte har vi ikke sagt det til hinanden – og vi nikker bekræftende og går ... og kommer til kort. Jeg gør i hvert fald – den ene gang efter den anden kom jeg til kort, når jeg ville gå i kærlighed og med kærlighed ud blandt mennesker udenfor kirkemurene. For hvordan skal jeg ligesom komme ud over rampen med den kærlighed blandt mennesker, der enten er lykkelige og har det alt for godt, eller mennesker, der ikke kunne drømme om at spørge efter Guds kærlighed?

Det er en ringe trøst, at jeg nok ikke er ene om at komme til kort her – det er vi mange kristne, der er fælles om. For dybest set er det årsagen til, at kendskabet til Jesus, troen på Jesus, kærligheden til Jesus er skrumpet til noget nær nulpunktet blandt danskere og vesterlændinge generelt.

Simon Peter var lige så lidt ekspert i kærlighed, som jeg er. Og vi ser også i Ny Testamente eksempler på, at han kommer til kort – også efter sit genoprettende møde med den opstandne Jesus. Men vi må sige, at han kom ud over rampen med den kærlighed alligevel. Det gjorde han. Hvordan bar han sig ad?

Her var det, at den lidt uvante, akavede formulering ”Gå *efter* kærligheden” kastede et nyt lys over den historie, jeg mente, jeg kendte.

Lad os betragte Simon Peters liv og færden fra den dag, hvor han opdagede sig omsluttet af Jesu grænseløse kærlighed, og videre frem – og vi kan tage de andre apostle og andre markante skikkelser i urmenigheden med i betragtningen.

Hvis det overhovedet sker, så er det yderst sjældent, at de på eget initiativ maser ud til mennesker omkring dem for at aflevere denne kærlighed i ord eller handling, fordi præsten har sagt, at de skal.

Peter sidder i byen Joppe. I et syn får han en belæring fra Gud om rent og urent. Der kommer nogle mænd fra Cornelius i Cæsarea – en uren hedning. De vil have Peter med til Cæsarea. Og Gud lader Peter forstå, at dér – i hedningen Cornelius’ hus – er min kærlighed allerede på færde – ”gå, og vær min mund og mine hænder.” Han ser Guds kærlighed i aktion og går efter den.

Filip har travlt i Samaria. Gud lader ham vide, at hans kærlighed er på færde på en øde vej til Gaza. ”Gå derud og vær min mund og mine hænder.” Filip går og møder den etiopiske hofmand, som bringer evangeliet med til Nordafrika og lægger grunder til den koptiske kirke dér, fordi Filip gik efter kærligheden, som allerede var på færde

derude på Gaza-vejen.

I Damaskus kommer Ananias ikke brasende på eget initiativ for helt modigt at omvende den kristenfiendske farisæer Saulus. Nej, Gud lader ham vide, at hans kærlighed allerede er på færde i Saulus' liv – ”Gå, og vær min mund og mine hænder.” Så går Ananias, sikkert med bæven, for han ved, hvilken skidt karl denne Saulus er. Men Guds kærlighed var der først, og Ananias sætter ord og handling på, og Saulus bliver apostelen Paulus. Ananias gik efter kærligheden.

Mange år senere sidder Paulus i Troas. Hvor skal rejsen gå hen derfra? I et syn ser han en mand fra Makedonien, der siger: ”Kom over og hjælp os!” Og Paulus forstår, at Guds kærlighed allerede er på færde i Makedonien, og så rejser han for at være Guds kærligheds mund og hænder. Han gik efter kærligheden.

Vi kunne finde mange flere eksempler i Ny Testamente. Og vi kan finde eksempler fra vort eget liv og vor egen hverdag, hvis vi ser efter.

Peter, Filip, Ananias, Paulus – og alle de andre – var sendt ud i alverden med Guds kærlighed i ord og handling – for at gå i kærlighed og med kærlighed – for at følge Jesus og gøre, tale, handle, som Jesus ville have gjort. Men de gik ikke ud i et tomrum.

Iflg. Mattæus sagde Jesus: ”Mig er givet al magt i Himlen og på jorden. Derfor gå ...

Paulus siger i Efeserbrevet: ”For hans værk er vi, skabt i Kristus Jesus til gode gerninger, som Gud forud har lagt til rette for os at vandre i.”

Indledningsordet i dag fra Johannesevangeliet sagde: ”Således elskede Gud verden, at han gav sin Søn ...”

Guds kærlighed – Guds aktivt opsøgende kærlighed, også kaldet Guds nåde – er på færde og virksom i verden også i dag - - ude i vor hverdag, hvor vi færdes. Vi går ikke ud i et tomrum, som vi skal fylde ud med kærlighed.

Vær opmærksom, hvor du færdes – se efter – hvor ser du spor af Guds kærlighed blandt mennesker i din hverdag. Dér er dit kald at være hans kærligheds mund og hænder.

Prøv det af i ugen, der kommer.
Gå efter kærligheden.

Amen.